

РЕШЕНИЕ

№ 5093

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 13.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3143** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, вр. чл.203 – 207

АПК.

Производството е образувано по искова молба на Н. И. В., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, ет.5, ап.9, срещу Национална агенция по приходите (НАП) с искане за заплащане на неимуществени вреди в размер на 50 000 лв.

В исковата молба се твърди, че със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 900659/30.12.2009 г. на ТД на НАП П., чийто срок бил няколкократно удължаван и по особения ред на чл.122 ДОПК била извършена ревизия на ищеца, в качеството му на физическо лице, за определяне на данъчните му задължения по ЗОДФЛ (отм.) и ЗДДФЛ за данъчни периоди 01.01.2006 г. – 31.12.2008 г., както и за вноски по ДОО, ЗО и ДЗПО. Ревизията приключила с ревизионен акт (РА) № 1001709 от 30.11.2010 г., с който били установени задължения по чл.35 ЗОДФЛ (отм.) и чл.48 ЗДДФЛ общо в размер на 957 390.82 лв. По жалба по административен път РА бил потвърден с Решение № 140 от 11.02.2011 г. на директора на Дирекция „О.“ П.. По жалба по съдебен ред било образувано адм.д. № 659/2011 г. по описа на Административен съд (АС) [населено място], който с решение № 1171/2014 г. отхвърлил оспорването. Решението било отменено с решение на касационната инстанция и върнато за ново разглеждане, при което РА отново бил потвърден с решение № 742/15.04.2016 г. по адм.д.№ 1388/2016 г. на АС Пловдив. С Решение №4224 от 05.04.2017 г. по адм.д.№ 8462/2016 г. на ВАС, I-во отделение, РА бил отменен изцяло като незаконосъобразен.

Ищецът поддържа, че в рамките на протеклото близо една година ревизионно производство му се наложило да издирва и представя множество документи, в отговор на десетки искания от страна на ТД на НАП П.. Били му наложени предварителни обезпечителни мерки – възбрани на недвижими имоти и запори върху всичките му банкови сметки и други вземания, дялови и акционерни участия в дружества. В резултат на РА и по искане на БНБ бил отнет лиценз на ФК [фирма] и [фирма], чийто мажоритарен собственик бил ищецът. Било образувано изпълнително дело № 0646/2011 г. по описа на публичен изпълнител при ТД на НАП П. и започнали действия по предварително принудително изпълнение по претендираните вземания по процесния РА.

Междувременно, с резултатите от незаконосъобразния РА била сезирана Прокуратурата на РБ и той послужил като единствено и достатъчно основание за НСлС да образува ДП № 248/2013 г. по пр.пр. № 8009/2013 г. за престъпление по чл.255, ал.3, вр. ал.1 НК и образувано нохд № 461/2014 г. по описа на Окръжен съд (ОС) П..

Поддържа, че в резултат на издадения РА и в продължение на седем години претърпял неимуществени вреди в личен и професионален план чрез създадения му огромен стрес и продължително напрежение.

В рамките на цяла година, всеки месец, по няколко пъти полагал неимоверни усилия да издирва, събира и предоставя на ревизионните органи всевъзможни документи, разнородни и често находящи се у трети лица, които, поради качеството си на физическо лице, не бил длъжен да създава, осчетоводява и съхранява. Няколкократно искал удължаване на срока на ревизията, което му било отказано. Тези действия на органите по приходите го лишили от възможността за периода на ревизията смислено и отговорно да се занимава с други дейности и начинания, както в личен, така и в професионален план. Години наред, поради наложени му в ревизионното производство обезпечения, бил в невъзможност да извършва разплащания по сключени преди ревизията сделки, което напълно сринало авторитета му пред негови дългогодишни партньори и довело до крайно негативни финансови и имиджови последици, от което незаслужено търпял унижение и срам. Това довело до рязко ограничаване на социалните му контакти, изпаднал в състояние на потиснатост и депресия. Бил в постоянна тревога от изхода на това, което му се случва и във фактическа невъзможност да посреща елементарни свои и на семейството си финансови нужди. Дезинтересирал се от семейни и служебни ангажименти и загубил трайно съня си. Тези психични състояния се задълбочили трайно след като, въпреки че бил убеден в незаконосъобразността на РА, същият бил потвърден при административното обжалване и на три съдебни инстанции. Тези притеснения и безпокойства отключили сериозен здравословен гастроентерологичен проблем, за който първоначално имало съмнения, че е с онкологичен характер. Този проблем лекувал и до сега и спазвал строга диета.

Пореден и най-сериозен психологически шок получил при сезиране на органите на прокуратурата с констатациите на отменения РА и привличането му като обвиняем по досъдебно производство. Осъзнавал, че е изправен пред реалната възможност при внесеното обвинение да му бъде наложено наказание „лишаване от свобода“. Това продължило три години до отмяната на РА. Продължило и след това, макар и с по-нисък интензитет до окончателното приключване на съдебното преследване поради относителната самостоятелност на административното и наказателното

производства, в които бил въввлечен поради незаконосъобразния акт на ответника.

През целия този период се чувствал неоснователно унижен, изпитвал неудобство пред колеги и познати, които му помагали финансово. През този период почти не бил в състояние да упражнява професията си и каквато и да било друга дейност, от които да осигури издръжка на семейството си. Оценява всички тези болки и страдания, негативни преживявания, които изпитва, на сумата от 50 000 лв., която претендира ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане и сторените по делото разноски.

Ответникът Национална агенция по приходите оспорва исковата молба в писмен отговор от 02.06.2022 г. и в о.с.з. чрез юрк. Е.. Счита за недоказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище недоказаност на исковата претенция.

Административен съд София град, съобразно наведените от страните факти и обстоятелства и приложените от страните доказателства, намира следното от фактическа страна:

Установява се от РА № 1001709 от 30.11.2010 г. на орган по приходите при ТД на НАП П., че със ЗВР № 900659 от 30.12.2009 г. е образувано ревизионно производство за установяване на данъчните задължения на Н. И. В., ЕГН [ЕГН], по чл.35 ЗОДФЛ (отм.) за 2006 г., чл.42/49 ЗДДФЛ за 2007 г. и 2008 г. и за вноски за ДОО, ЗО и ДЗПО. Срокът на ревизията е удължаван с три броя ЗВР.

На ревизираното лице е връчено ИПДПОЗЛ № 900659-01 от 04.01.2010 г., във връзка с което ищецът предоставил обяснение вх.№ 2234 от 29.01.2010 г., според което искането има огромен обем и обхват, докато физическото лице не следвало да води счетоводство и не разполагало с информация за извършените сделки. Физическите лица не били длъжни да водят регистър на сключените граждански сделки и нямали задължение да съхраняват информация за тях. В заключение посочил, че формулираните в искането въпроси не били конкретни, поради което изискал конкретизиране на въпросите и удължаване на срока за отговор. Посочил, че е собственик на 100 % от капитала на [фирма], регистрирано в Германия.

На 09.02.2010 г. на ищеца е връчено второ ИПДПОЗЛ № 900659-02 от 04.02.2010 г., във връзка с което той поискал спиране на ревизията на основание чл.34, ал.1, т.4 ДОПК – по молба на ревизираното лице. С Решение № 65/01.03.2010 г. молбата за спиране е оставена без уважение.

Ищецът представил обяснения от 12.03.2010 г., от 16.04.2010 г., както и от 11.05.2010 г., в които отново посочил, че не е задължен за събиране и съхраняване информация.

От приходните органи е изготвено трето ИПДПОЗЛ № 11267 от 22.04.2010 г., във връзка с което постъпило обяснение вх.№ 11267 от 12.05.2010 г. В обяснението си ищецът посочил, че установяването на всички изисквани обстоятелства му отнема значителни усилия и разноски, тъй като не пази архив и документи. В тази връзка уточнил, че е изключително професионално ангажиран и има отговорности спрямо трети лица.

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на [фирма]. Връчени са исканията за представяне на документи и писмени обяснения от трети лица (ИПДПОТЛ) на множество търговски банки и други търговски дружества, описани на стр.67-77 от РА.

От приходните органи е изготвено четвърто ИПДПОЗЛ № 12298 от 30.04.2010 г., във връзка с което постъпило обяснение вх.№ 12298 от 25.05.2010 г.

Изготвено е пето ИПДПОЗЛ № 22518 от 17.08.2010 г., във връзка с което постъпило обяснение вх.№ 22518 от 30.08.2010 г. На 02.09.2010 г. ищецът предоставил допълнителни документи с вх.№ 22518.

След анализ на предоставена от ревизираното лице информация и документация, ревизорите са достигнали до извод, че Н. И. В. не е декларирал в ГДД за 2006 г. доходи от продажба на акции в размер на 2 000 000 лв. – обстоятелство по чл.122, ал.1, т.2 ДОПК. На лицето е връчено уведомление по чл.124, ал.3 ДОПК изх.№ 11705 от 27.04.2010 г., уведомление по чл.17, ал.1, т.2 ДОПК изх.№ 11707 от 27.04.2010 г. и искане за ПДПОЗЛ изх.№11706 от 27.04.2010 г. Лицето представило декларация по чл.124, ал.3 ДОПК.

С РА са установени задължения в размер на 970 534.24 лв. главница и 362 226.29 лв. лихви за забава, както и за ДОО – 1604.06 лв., за ДЗПО – 456.21 лв. и за ЗО – 296.01 лв.

Въз основа на издадено му съдебно удостоверение ищецът представя писмо изх.№ 04-74-03-12 от 12.07.2022 г. на ТД на НАП С., според което за публичните задължения, установени с РА № 1001709 от 30.11.2010 г. е образувано изпълнително дело № 13110000646/2011 г. и са наложени обезпечителни мерки, както следва:

1. С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № 0646/2011/000006 от 12.02.2014 г. са наложени запори върху банкови сметки, находящи се в: [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и други банки, общо 30 на брой.
2. С ПНОП изх.№ 0646/2011/000006 от 12.02.2014 г. е наложен запор върху безналични ценни книжа.
3. С ПНОП изх.№ 0646/2011/000058 от 29.08.2014 г. са наложени възбрани на 5 броя недвижими имоти и
4. С ПНОП изх.№ 0646/2011/000071 от 16.02.2015 г. е наложен запор върху сметки в [фирма].

Ищецът е представил Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 0646/2011/000006 от 12.02.2014 г., с което са наложени запори върху банковите му сметки в 30 търговски банки, и ПНОП изх.№ 0646/2011/000071 от 16.02.2015 г. относно наложен запор върху сметки в [фирма].

Установява се от Решение № 192 от 14.11.2019 г. на Върховен касационен съд, Наказателно отделение по н.д. № 768/2019 г., че с присъда от 28.11.2018 г. по нохд № 505/2018 г. на Окръжен съд Пазарджик Николай И. В. е признат за невиновен в това, че на 30.04.2008 г. в [населено място], в ТДД на НАП [населено място] е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери – 909 812.43 лв., определени по чл.48, ал.1 ЗДДФЛ върху данъчна основа за 2007г. и е затаил истина – не е отразил доходи в подадена от него ГДД по чл.50 ЗДДФЛ № 130А8069 от 30.04.2008 г., в която е декларирал годишен доход от 33 458.05 лв. и не е отразил доходи в размер на 3 795 645.71 лв. от продажба на притежавани от него поименни безналични акции с право на глас с емитент К. – престъпление по чл.255, ал.3, вр. ал.1, т.2, предл.2 от НК.

Не е спорно по делото, че с Решение № 6387 от 02.06.2015 г. по адм.д.№ 9231/2014 г. на ВАС, I-во отделение, е отменено Решение № 1171 от 09.05.2014 г. по адм.д.№ 659/2011 г. на АС Пловдив, с което е отхвърлена жалбата на Н. И. В. срещу РА №

1001709 от 30.11.2010 г. и делото е върнато за ново разглеждане, при което с Решение № 742 от 15.04.2016 г. по адм.д.№ 1388/2015 г. на АС Пловдив оспорването отново е отхвърлено.

С Решение № 4224 от 05.04.2017 г. по адм.д.№ 8462/2016 г. на ВАС, I-во отделение, е отменен РА № 1001709 от 30.11.2010 г. на ТД на НАП П. относно: установен за 2006 г. допълнително дължим данък по чл.35 ЗОДФЛ (отм.) в размер на 310 364.64 лв., ведно със следващите се лихви за забава, както и относно установен за 2007 г. допълнително дължим данък по чл.48 ЗДФЛ в размер на 647 026.18 лв., ведно със следващите се лихви за забава. РА е потвърден в частта, с която за данъчен период 2007 г. е установен допълнителен данък по чл.48 ЗДФЛ в размер на 342.82 лв., ведно със следващите се лихви за забава.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В исковата молба не е конкретизиран точен период на претенцията с посочване на конкретна начална и крайна дати. С оглед наведените твърдения и посочените на стр.3 и стр.4 от исковата молба периоди от 7 и от 10 години, съдът приема, че исковият период е от датата на образуване на ревизионното производство със ЗВР от 30.12.2009 г. до датата на отмяната на РА на 05.04.2017 г.

С отмяната на РА № 1001709 от 30.11.2010 г. с влязло в сила на 05.04.2017 г. съдебно решение е изпълнена отрицателната предпоставка по чл.204, ал.1 АПК, респ. е налице незаконосъобразен административен акт като един от елементите от отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Спорни са другите елементи на отговорността - претърпени от ищеца неимуществени вреди и пряка причинна връзка между тях и отменения РА. Следва да се отбележи, че искът е предявен на 05.04.2022 г. – в последния ден на изтичащия 5-годишен давностен срок по чл.110 ЗЗД, който се брой съгласно чл.60, ал.2 ГПК - срокът, който се брой на години, изтича в съответния ден на последната година, във връзка с т.4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. на ОСГК на ВКС - при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове.

Независимо, че констатациите на приходните органи в хода на ревизионното производство може да са повод за образуване и на наказателно производство, двете са отделни и независими едно от друго. Това принципно положение е потвърдено в Тълкувателно решение № 1 от 07.05.2009 г. по тълк. д. № 1/2009 г., ОСНК на ВКС, в което е направена констатация за автономност и независимост на административното и наказателното производства в областта на данъчните правоотношения. Според даденото тълкуване, резултатите от проведено административно производство не обвързват наказателното производство и в двете посоки: дори в рамките на административното данъчно производство да не са установени допълнителни данъчни задължения над декларираните от данъчно задълженото лице, разследващите органи могат да приемат, че е налице укриване на данъци и обратното - при установени по административен ред такива задължения, те да не представляват престъпление. По тези съображения съдът приема за ирелевантни твърденията на ищеца, че в резултат на незаконосъобразния РА е сезирана Прокуратурата на РБ и единствено той послужил като основание за НСлС да образува ДП № 248/2013 г. по пр.пр. № 8009/2013 г. за престъпление по чл.255, ал.3, вр. ал.1 НК и образувано похд № 461/2014 г. по описа на Окръжен съд (ОС) П.. Изложеното е основание за съда да приеме, че за повдигнатите и поддържани наказателни обвинения отговорността на държавата е по друг ред и срещу други отговорни лица (чл.2 ЗОДОВ), поради което за тези твърдения в исковата молба не може да бъде ангажирана отговорността на ответната администрация по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Безспорно процесното ревизионно производство е продължило от връчване на първата ЗВР № 900659 от 30.12.2009 г. до отмяната на РА с влязъл в сила на 05.04.2017 г. съдебен акт. Административното производство е продължило 11 месеца, в рамките на които на ищеца са връчени шест броя ИПДПОЗЛ, изискано е огромно количество документация, като почти на всяко от исканията ищецът е отговарял, че като физическо лице няма задължение да съхранява документи или да води счетоводство.

Въз основа на описаните в РА № 1001709 от 30.11.2010 г. процесуални действия и събрани доказателства съдът приема за доказани твърденията на ищеца, че в рамките на близо цяла година полагал неимоверни усилия да издирва, събира и предоставя на ревизионните органи всевъзможни документи, които, поради качеството си на физическо лице, не бил длъжен да създава, осчетоводява и съхранява. Това не се е случило, както се твърди в исковата молба - по няколко пъти всеки месец, но е житейски логично да се създаде напрежение по повод на изисквани документи в хода на ревизионно производство. Липсват доказателства относно твърденията в исковата молба за няколкократно искания за удължаване на срока на ревизията, както и за постановен отказ. Единствените данни са за искане за спиране на ревизията и за отказ за това, което по аргумент по чл.34, ал.5 ДОПК подлежи на самостоятелно обжалване, поради което и при липса на данни за отмяна на Решение № 65/01.03.2010 г., с което молбата му за спиране е оставена без уважение, тези твърдения са ирелевантни за отговорността на ответника.

Относно твърдяните неимуществени вреди по делото са разпитани двама свидетели на ищеца. Свидетелят В. М. А. познава ищеца от 2009 г. по повод задържането му след акция „Октопод“ и образуваното в тази връзка наказателно производство. Според свидетеля основното неблагоприятно бездействие от данъчното производство били наложените обезпечения лично на В. и на притежаваните от него дружества. След

налагане на запорите В. бил лишен от всякакви средства, което довело до влошаване на неговото здравословно и чисто прихическо състояние. Липсата на средства му се отразила изключително тежко. Бил в състояние, близко до депресията, и не контактувал с никого. Затормозен от липсата на пари и от ефекта на ревизионното производство, В. бил в невъзможност да изпълнява задълженията си, свързани с адвокатската професия. В личен план изпитвал силно неудобство от това, че му са налага да взима пари на заем.

В частта за невъзможността на В. да упражнява адвокатската си професия съдът не кредитира показанията на свидетеля А.. От една страна, намира същият за заинтересован по смисъла на чл.172 ГПК с оглед показанията му, че от 2020 г. работят заедно в обща кантора. От друга страна, тезата, че поради течаща ревизия адвокатът е лишен от възможност да работи, е житейски нелогична. Логично е обяснението, че ревизионното производство е затруднило упражняването на трудова дейност на ищеца, каквото е неговото признание в обяснение вх.№ 11267 от 12.05.2010 г., че е изключително професионално ангажиран и има отговорности спрямо трети лица. На следващо място са налице значителни разминавания и несъответствия в показанията на А., които разколебават тяхната достоверност:

1.Ищецът твърди, че не е обжалвал обезпечителните мерки, докато според свидетеля те били обжалвани неуспешно.

2.Според свидетеля запорните съобщения са получени през 2010 г., докато по делото се установява, че същите са *издадени* през и след 2014 г.

3.Според свидетеля запорни съобщения били изпратени до негови клиенти, което не се установява от писмените доказателства по делото. Наложени запови на банкови сметки се съобщават на търговските банки. За запорите върху безналични ценни книжа се уведомява Централен депозитар, а възбраните на недвижимите имоти се вписват в съответната служба на Агенция по вписванията. Ето защо съдът приема, че с показанията си св. А. проявява явна заинтересованост от изхода на спора в полза на ищеца.

4.Не съответстват на данните по делото показанията на А., че ревизията продължила „много години“ преди да влезе в съда. Ревизионното производство продължило 11 месеца, а резултатът от административното обжалване е постановен на 11.02.2011 г., т.е. в законовия 67-дневен срок по чл. 155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК, считано от 30.11.2010 г.

Свидетелката Б. Б. установява, че живее с ищеца на фактически начала от 2007-2008 г., от когото има родени две деца през 2012 г. и 2014 г. Установява, че в началото на 2010 г. започнало издирването на „всякакъв вид документи“, които Н. като физическо лице не пазел. Включително общували с немското дружество [фирма], 100 % собственост на В., от което изисквали документи. Според свидетелката, психическото състояние на В. в този период не било добро. Започнал да не спи, да мълчи, да не излиза, да не иска да се събира с хора. С времето това състояние се задълбочило. По настояване на свидетелката, В. потърсил медицинска помощ, при което му бил изписан „Ксанакс“, който пил повече от 6 месеца. В тази част съдът не кредитира показанията, тъй като според поясненията на процесуалния представител на ищеца в о.с.з. на 13.07.2022 г. ищецът не е търсил медицинска помощ по повод депресивното си състояние и не представя медицинска документация, макар да е общоизвестна необходимостта от рецепта за медикамента „Ксанакс“. В. не правел нищо друго, бил спрял да работи и да комуникира. Забелязала, че не може да спи, той отговорил, че го

боли стомаха и така открили рефлукс. Преди това не се е оплаквал от болки в корема. Б. пояснява, че Н. имал притеснения във връзка с безпаричието, бил „блокиран от всякъде“ и през това време „всичко било доста трудно“. БНБ отнела лиценза на управляваните от него компании, а [фирма] им спряла финансирането - тези обстоятелства са ирелевантни към процесната ревизия, тъй като касаят търговски дружества, а не процесната ревизия на физическо лице.

Почти десет години бил „запориран, блокиран и възбранен“, което не отговаря на писмените доказателства по делото, тъй като първите ревизионни мерки са от 12.02.2014 г., а РА е отменен на 05.04.2017 г. Т.е. реалният период на наложени обезпечителни мерки е около три години, което предполага, че в тази част свидетелката смесва ревизионното производство на ищеца в качеството му на физическо лице с други професионални обстоятелства, но последните са ирелевантни към твърденията в исковата молба.

При съвкупната преценка на свидетелските показания съдът приема за доказано, че във връзка с възложената на 30.12.2009 г. ревизия жалбоподателят е изпитал твърдените стрес и продължително напрежение. Същите са били особено интензивни в рамките на 11 месеца, през които и двамата свидетели установяват, че трудно се събирали документите, свързани с ревизията на физическото лице. В тази им част показанията следва да се кредитират като съответстващи на писмените доказателства по делото. В хода на ревизията на лицето са връчени 6 броя ИПДПОЗЛ, а ищецът отговорил със седем обяснения, с приложени документи и представил декларации по чл.124, ал.3 ДОПК. Изложеното придава достоверност на твърденията на ищеца за необичайна натовареност при събирането на документи в хода на ревизията. Потвърждение на това са описаните в РА доказателства и извършените процесуални действия. Необходимостта от събиране на доказателства във връзка с възложената ревизия безспорно е затруднила ежедневието на ищеца, а с това и обичайната му професионална дейност. Данните за значими по обем процесуални действия са показателни, че наред с обичайната си професионална дейност ищецът е бил ангажиран с трудоемко и времеемко събиране на доказателства, за които е общоизвестно, че в качеството си на физическо лице не е бил длъжен да създава и съхранява. Ето защо съдът приема за доказано, че в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с образуваното ревизионно производство и събирането на значителна по обем информация в продължение на 11 месеца ищецът е претърпял немуществени вреди, изразяващи се значителен стрес и продължително напрежение. Противно на твърденията в исковата молба и показанията на свидетелите съдът не приема, че през този период ищецът изцяло е бил в невъзможност да изпълнява основната си или друга професионална дейност. Това е житейски нелогично и в противоречие със собствените му признания в обяснение вх.№ 11267 от 12.05.2010 г., *че е изключително професионално ангажиран и има отговорности спрямо трети лица*. Въз основа на изложеното съдът приема, че в резултат на образуваното ревизионно производство ищецът е изпитал сериозни затруднения в обичайното си ежедневие, свързани с необходимостта, наред с натоварената си професионална дейност, са издирва и представя пред ТД на НАП П. трудно събираеми документи. Тези обстоятелства следва да се вземат предвид при определяне размера на обезщетението по смисъла на чл.52 ЗЗД.

Следва да се съобразят и безпротиворечиво установените от свидетелите обстоятелства, които са житейски логични, а именно, че стресът и напрежението по

повод ревизията довели В. до състояние на потиснатост, близко до депресията, до рязко ограничаване на социалните му контакти и до постоянна тревога от изхода на производството, пряко свързано с възможността за осигуряване на издръжка на семейството.

Съдът приема за недоказани следните твърдения в исковата молба: 1. Години наред, поради наложени му в ревизионното производство обезпечения, ищецът бил в невъзможност да извършва разплащания по сключени преди ревизията сделки, което напълно сринало авторитета му пред негови дългогодишни партньори и довело до крайно негативни финансови и имиджови последици, от което търпял незаслужени унижение и срам – ищецът не е ангажирал доказателства за сключени сделки и за невъзможност да осъществява разплащания по тях;

2. В пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с твърдяните притеснения и безпокойства получил сериозен здравословен гастроентерологичен проблем, който проблем лекува и до сега и спазва строга диета. В тази връзка ищецът представя Епикриза ИЗ № 5779 за болничен престой в периода от 04.04.2011 г. до 07.04.2011 г. в УМБАЛ „Царица Й. – И.“ [населено място], Клиника по гастроентерология. Според документа се касае за пациент, постъпващ за първи път в клиниката по повод установен по ендоскопски път полип на стомаха. Както е указано на ищеца в о.с.з. на 13.07.2022 г. етиологията на заболяването и причинно-следствената му връзка с твърдените притеснения в периода след образуване на ревизионното производство могат да бъдат установени по категоричен и несъмнен начин чрез съдебно-медицинска експертиза, доколкото ищецът носи доказателствена тежест за тези обстоятелства, за които трябва да проведе пълно главно доказване. Поради липса на доказателства в тази насока съдът не приема, че твърдените гастроентерологични проблеми се намират в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с незаконосъобразно проведеното ревизионно производство. Свидетелските показания за субективни и без необходимата научна обоснованост.

3. Недоказани са и твърденията, че през исковия период ищецът почти не бил в състояние да упражнява професията си и каквато и да било друга дейност, от които да осигурява издръжка на семейството си. На първо място, тези твърдения не са житейски логични. Напротив, с оглед професията на ищеца е логично същият да е наясно с процедурите, с лекота да борави с документи, без затруднения да изготвя правни становища и възражения и макар, че ревизията е насочена срещу него в лично качество, съдът приема, че всяко административно производство не създава голям стрес за юрист в сравнение с човек с липса на правни знания.

На следващо място, самият ищецът признава в обяснение вх.№ 11267 от 12.05.2010 г., че е изключително професионално ангажиран и има отговорности спрямо трети лица. Дори това твърдение да е негова защитна версия в хода на ревизионното производство, то съдът приема, че тя е житейски оправдана и логична. В тази връзка съдът не кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели, като очевидно заинтересовани по смисъла на чл.172 ГПК да докажат тезата на ищеца. От ревизионния акт се установява, че ищецът има две деца И. Н. В., ЕГН [ЕГН] и А. Н. В., ЕГН [ЕГН], а по твърдения на свидетелката Б. Б. през 2012 г. и 2014 г. му се родили още две деца. Логично е по повод наложените обезпечителни мерки, обсъдени по-горе, ищецът да е изпитвал затруднения, но тезата му, че изцяло не е бил в състояние да упражнява професията си и каквато и да било друга дейност съдът приема за нелогична с оглед упражняваната от ищеца професия и семейното му

положение, поради което и за недоказана.

Относно обезпечителните мерки:

С оглед датата на издаване на РА № 1001709 на 30.11.2010 г. и представените доказателства за наложени първи по време обезпечителни мерки на 12.02.2014 г., съдът намира, че не се касае за *предварителни* обезпечителни мерки по смисъла на чл.121 ДОПК, както твърди ищецът и се стремят да потвърдят в показанията си свидетелите. Очевидно са предприети обезпечителни действия в хода на образуваното изпълнително производство. Независимо, че по силата на чл.127, ал.2 ДОПК РА подлежи на предварително изпълнение и данните за образувано още през 2011 г. изпълнително дело, доказателствата за наложени обезпечителни мерки следват значително във времето издаването на РА, което потвърждава извода, че се касае за действия в хода на производството по принудително изпълнение.

Доколкото обезпечителни мерки винаги се налагат с постановление на публичния изпълнител по чл.195 ДОПК, вкл. предварителните такива по чл.121, ал.2 ДОПК, съдът приема за доказано, при липсата на представено постановление по чл.121 ДОПК, че процесните обезпечителни мерки са наложени в хода на принудителното изпълнение на РА. Същите подлежат на отделно и самостоятелно обжалване по реда на чл.197 ДОПК, поради което и при липса на представени доказателства за успешно проведено такова, се поставя въпросът за процесуалната предпоставка по чл.204, ал.1 ДОПК. Независимо от липсата на успешно проведено оспорване на обезпечителните мерки, въз основа на представено от ищеца писмо изх.№ 04-74-03-12 от 12.07.2022 г. на ТД на НАП С. съдът приема, че процесните обезпечителни мерки безспорно са свързани с установените с РА № 1001709 от 30.11.2010 г. задължения и образуваното въз основа на него изпълнително дело № 13110000646/2011 г. Казано по друг начин, ако не беше издаден отмененият като незаконосъобразен РА № 1001709 от 30.11.2010 г., то на ищеца не биха били наложени процесните обезпечителни мерки.

По изложените съображения съдът приема, че между тях и твърдените неимуществени вреди съществува пряка и непосредствена причинно-следствена връзка. В тази насока са безпротиворечивите свидетелски показания на двамата свидетели, които установяват значителна промяна във финансовото състояние на ищеца във връзка с образуваното ревизионно производство и наложените по повод на него обезпечителни мерки. Ето защо съдът приема, че тяхното неблагоприятно въздействие следва да бъде съобразено при определяне размера на неимуществените вреди по смисъла на чл.52 ЗЗД. Следва да се съобразят единствено наложените запори върху банкови сметки на физическото лице, запори върху безналични ценни книжа и възбрани върху недвижими имоти. Недоказани са твърденията в исковата молба за наложени запори върху други вземания, както и върху дялови и акционерни участия в дружества. Изцяло ирелевантно към спора е твърдението, че в резултат на РА и по искане на БНБ бил отнет лиценза на ФК [фирма] и [фирма], доколкото се касае за самостоятелни правни субекти.

В заключение, съдът приема, че в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с отменения РА № 1001709 от 30.11.2010 г. са следните доказани неимуществени вреди: необходимост от събиране на значителна по обем информация в продължение на 11 месеца, което породило стрес и продължително напрежение. Това от своя страна причинило на В. състояние на потиснатост, близко до депресията, рязко ограничаване на социалните му контакти и постоянна тревога от изхода на административното производство, пряко свързано с възможността за

осигуряване на издръжка на семейството. Безспорно по повод принудителното изпълнение на РА били наложени обезпечителни мерки, които неминуемо се отразили на финансовото състояние на ищеца и задълбочили притесненията му за личната и издръжката на семейството.

Размерът на обезщетението според чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда *по справедливост*. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост”, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Съдът съобразява, че претърпените стрес, притеснения и потиснатост са били особено интензивни първите 11 месеца (от 30.12.2009 г. до 30.11.2010 г.), а именно от образуване на ревизията до издаване на РА. Към логичния стрес от образуваното ревизионно производство с възможност за издаване на утежняващ акт, следва да се добави необходимостта от издирване и представяне на трудно събираеми документи, което разбираемо е затруднило личния и професионален живот на ищеца. Въз основа на свидетелските показания съдът приема, че през този период психичното състояние на ищеца се е влошило, престанал да спи и изпитвал постоянни притеснения за изхода на производство. Логични са и твърденията, че въпреки убедеността на ищеца в правотата му, последвало продължително административно и съдебно оспорване на акт, с който са установени данъчни задължения за близо един милион лева до неговата отмяна на 05.04.2017 г., т.е. около шест и половина години. През този дълъг период за ищеца също не е съществувала сигурност за изхода на оспорването, а и допълнително бил обременен от наложените му обезпечителни мерки.

С оглед отдалечеността на периода съдът приема за обективен измерител размерът на минималната работна заплата, която през 2010 г. е 240 лв., през 2011 г. – 240-270 лв., през 2012 г. – 270-290 лв., през 2013 г. – 310 лв., през 2014 г. – 340 лв., през 2015 г. – 360-380 лв. и през 2016 г. – 420 лв. За първите единадесет месеца от образуване на ревизията до издаване на РА съдът приема за справедлива обезвреда на претърпените от ищеца неимуществени вреди сумата от 300 лв. месечно или общо 3300 лв. Пред следващия период – 30.11.2010 г. до отмяната на РА на 05.04.2017 г., т.е. за 76 месеца справедлив размер на обезщетението е по 120 лв. месечно или общо сума в размер на 9120 лв.

Общият размер на обезщетението за неимуществени вреди от 12 420 лв., следва да се присъди със законната лихва от предявяване на иска на 05.04.2022 г. до окончателното изплащане, съобразно диспозитивното начало в процеса и така формулираното в исковата молба искане.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. за образуване на съдебното

производство и 5 лв. разноски за съдебно удостоверение. Неоснователна е претенцията за заплащане на разходи за копиране на документи в размер на 56.70 лв. поради липса на категорични доказателства за връзката им с настоящето съдебно производство.

Основателно е възражението на ответника за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение от 3500 лв. Съгласно чл.78, ал.5 ГПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Делото е решено в едно съдебно заседание, в което извън разпита на двама свидетели, не са извършени други процесуални действия със значителна сложност, каквато не е и правната сложност на спора. Минималният размер на адвокатското възнаграждение по чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 2030 лв., който съдът приема за съответен на фактическата и правна сложност на спора.

Доколкото съгласно чл.10, ал.3 ЗОДОВ на ищеца се дължат разноски за адвокатското възнаграждение единствено съобразно уважената част от иска, то същите следва да бъдат присъдени в размер на 870 лв. Тази сума съответства на уважената част от иска 12 420 лв. съобразно исковата претенция от 50 000 лв. при сторени разноски за адвокатско възнаграждение от 3500 лв. и според съда може да бъде измерител на справедливо адвокатско възнаграждение съобразно фактическата и правна сложност на спора при основателност на възражението на ответника по чл.78, ал.5 ГПК и минимален размер на възнаграждението от 2030 лв., респ. неговото намаляване съобразно уважената част от иска.

На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 18-и състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите, [населено място], [улица], да заплати на Н. И. В., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, ет.5, ап.9, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 12 420 лв., претърпени в периода от 30.12.2009 г. до 05.04.2017 г. в резултат на отменен Ревизионен акт № 1001709 от 30.11.2010 г. на ТД на НАП П., ведно със законната лихва от 05.04.2022 г. до окончателното изплащане, както и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ разноски в размер на 15 лв. държавна такса и 870 лв. адвокатско възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до предявения размер от 50 000 лв.

ОСЪЖДА Н. И. В., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, ет.5, ап.9, да заплати на Национална агенция по приходите, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: